

ραχή. Κάτι λοιπόν έτρεχε και τις δυο φορές. Δηλαδή, μοναχή της τάρριξε στο σιντριβάνι, μοναχή της τάρριξε στον άμμο ή σαν προτιμάτε, τάρριξε μοναχή της.

Γιατί όμως να τάρριξε; Από τί σκοπό να τάρριξε;

Δυσκολέδουμαι να σας το ξεμυστρεφτώ, αφού πρέπει να βγω και γώ στη μέση. Μά το αίτημα είτανε τόσο άγνό, τόσο νόστιμο—ή τόσο παιδαίτικο, που μπορώ χωρίς ντροπή καμιά να σας το φανερώσω.

Η Λιλή μ' οδήγησε και μου έμαθε το μυστικό.

Η Λιλή μου είναι περισσότερο δηγηματάκι παρά ρομάντζο, άθωο ρομαντζάκι όπου μία μέρα μου πέρασε από το νού ή φαντασία να ψυχολογήσω ένα κορίτσι, που καθώς τυχαίνει συχνά, ερωτεύεται—αν μπορεί κανείς ερωτά να το πη—έναν πολύ μεγάλη-τερό της—άπαράλλαχτα όπως τα παιδιά, τα μικρά τάρριξα που λένε πως θα πάρουνε γυναίκα τη νταντά τους, επειδή στην ηλικία τους και στο στενό τους τον κύκλο, ή νταντά τους φαίνεται το πρόσωπο το πιο τέλειο και το πιο σημαντικό. Έτσι και τα κορίτσια είναι άθωοις πενήντα, πενήντα πέντε χρονώ, άξια ένα φίλος του πατέρα τους, έχει στα μάτια τους κάτι ανώτερο, κάτι μαγεφτικό που τα συνεπαίρνει. Για μένα θα βροήθησαν κάμποσο τα ρομάντζα μου θα βροήθησε και η Λιλή. Με διάβαζε ή Φρόσω και φανταζότανε πια πως είμουνε ο Θεός ξέρει τί έσοχο πλάσμα και τί μοναδικό. Με τα κορίτσια κάποτε συμβαίνει και το εναντίο δηλαδή, άμα είναι κανείς τριάντα χρονώ κι άφτά δεκάξη, τον περνούνε άμέσως για γέρο. Έμένα μήτε τάρριξε τα γκρίζα μου τα μαλλιά, γιατί θα μ' έδλεπε βέβαια όπως φαίνόμενα στα βιβλία μου. Η καημένη! Ποιός τάρριξε ποτέ του να ξεφυλλίσω την καρδιά της, για να μάς πη κατόπι τί χάδια μυστικά θα είδε μέσα, τί καρδιοχτύπια θακούσε, τί κλάματα ίσως, επειδή θα τάρριξε με τρέμο σταπόδαθά της, επειδή θα τάρριξε από ντροπή, εκείνο που τάρριξε για αγάπη, αγάπη που δε γίνεται—άνομη αγάπη.

Άρχιζα τώρα να καταλαβαίνω λίγο λίγο από ποιά λόγο δε θέλησε να κρατήσω σταφτιά της τα σκουλαρίκια. Το σερβιτίο τσάι, το δέχτηκε με χαρά, δίχως να φανταστή πως έκανε τίποτε άποπο. Ξε-ναντίας, τάρριξε στο σκρόνι της, να τάρριξε, να το βλέπη πάντα. Δεν την πείραζε. Και τότες το τραπέζι εκείνο, με τα φλιντζάνια του γύρο γύρο, εί-

τανε δικό μου, είτανε από μένα, μά συνάμα είτανε και ξένο πράμα: δεν το φορούσεσ άπάνω σου, τάρριξε σε μία γωνιά, εκεί τάρριξε. Μ' ένα λόγο, δε σ' άγγιζε, δεν τάρριξεσ κολλημένο στο πετό σου. Και αλήθεια θάρριξε το αίτημα το γυναικίσιου που τόσο φιλά, μά και τόσο παστρικά, ξεχωρίζει ένα δώρο από τάρριξε. Θυμηθήτε κιόλας πως ο ίδιος, με το χέρι μου, της τα πέρασα σταφτιά της τα δυο τα σκουλαρίκια. Εκείνη τη στιγμή, θα κοκκίνισε: θα στοχάστηκε πως αφού πάει να παντρεφτή, αφού άγαπή το Φίλιππο κι αφού ο Φίλιππος τη αγαπή, χρέος της να ξεχάση κάθε άλλονε. Ίσως μάλιστα να της φάνηκε σαν άπιστία, σαν προδοσία προς τον άντρα της, μία τέτοια βραδεία κιόλας, την παραμονή του γάμου της, νάρριξε πιασμένα τάρριξε από κάτι που ο άντρας της δεν της τάρριξε. Της έκαιγε το πετό και την καρδιά. Λοιπόν έκαιγε κουράγιο: ζύγωσε στο σιντριβάνι, τάρριξε μέσα, τάρριξε στον άμμο, να μην τα διή κανείς, έπειτα όμως δε βάρριξε, τάρριξε για τούτο και λιγοθύμησε—μην έχοντας πια τα σκουλαρίκια.

Έτσι το έρμηγεβα με το νού μου: ήττοσο έπρεπε να βεβαιωθώ. Έπρεπε να βρω τον τρόπο—και ή Φρόσω να μην καταλάβη πως μου ήρθανε ύποψίες. Πήγα τη μέρα της ύποδοχής της να της κάμω βίξια. Πήγα όμως άργά, για να είναι και κόσμος, στις τέσσερεις, τέσσερεις ήμισυ το κεντί, όπου σερβίρνανε το τσάι. Βρισκότανε ή Φρόσω κοντά στο σερβιτίο και τάρριξε τα φλιντζάνια. Έγώ άρχισα τις όμιλεις με την παρέα, και σα να μιλούσα για άδιάφορα ζητήματα, μά με ύφος που νάρριξε ή καθέναν—και ή καθεμιά—είπα την ακόλουθη φρασούλα, που έννοείται πως την έφερνε πολύ φυσικά ή σειρά του λόγου:

—«Μάλιστα! Κάποτε συμβαίνουνε και τέτοια ένα πράμα που σου άρέσει, ένα πράμα που τάρριξε, άξια να προτιμήσης να το χωριστής, να το βίξες στο νερό, ίσια ίσια γιατί τάρριξε.»

Την ίδια, μά την ίδια τη στιγμή, μόλις άπό-σασα τη φρασούλα, και ή Φρόσω, που κρατούσε στο χέρι της ένα φλιντζάνι, τάρριξε κ' έπεσε χάμω.

Σηκώθηκα. Πιο σωστά πετάρριξε. Για ναλλάξουμε κουθέντα, την παρακάλεσα να μου δώση το σπασμένο το φλιντζάνι, επειδή τέτοια γίνονται μόνο στην Άγγλια κι ανάγκη να τους στείλω μοντέλλο, για να μου φτειάσουνε άλλο, κ' έτσι να μην της λείπη.

Μου τάρριξε, το κουκούλωσα στο μαντίλι μου κ' έφυγα. Ένα κομματάκι έστειλα στην Άγγλια, καθώς της είπα. Τάρριξε τα φύλαξα κ' έβαλα μέσα στη σπασμένη την πορτοσελάνα τα δυο μου τα ζαφίρια, να τάρριξε εκεί σα σύβολο της πιο άγνης, της πιο παρθενικής, μπορεί και της πιο άληθινής αγάπης που μου δόθηκε νάνταμώσω στη ζωή μου.

31 του Άλωνάρη—1 του Άβρουστου 1909.

ΣΥΧΑΡΗΣ

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ*

(ΤΟ ΝΗΣΙ)

Ένώ ή Σαμοθρακίτης πήγε ναβρει άλογα για να γυρίσουνε στη Χώρα, κάθησε στο μπακάλιο σε μία κληματακή άποκάτω γυρισμένος κατά το βαθούλωμα μιας ρεματικής πλαταιάς που φουντόνουν και κει έλιές και είναι άνδρια άνδρια και κει σπιτάκια. Άνάμεσα στους δυο λόφους που περνάει ή ρεματική πάλι προβάλλει φεγγερό ή θάλασσα, και πέρα φαίνεται ή Άημνο χαϊδεμένη από τις σπηνές άχτιδες του δειλινο. Σε λίγο ήρθε και κάθησε στον ξύλινο πάγκο και ο σύντροφός μου ο Σαμοθρακίτης. Λίγο παράμερα στην ίδια τη θάνα άποκάτω καθόταν ένας με γένεια, με βράκες και με σκιάνι: μαζώχτηκαν λίγο λίγο και άλλοι δυο τσολιάνηδες κεχαγιάδες με τα κέκκινα μαντίλια στο κεφάλι, δυο ψηλοί Ίμπριώτες ναυτικοί με τα σκιάνια, κ' ένας νιός λιανός Σαμοθρακίτης, κουλός, με γένεια κι αυτός, βράκες και σκιάνι και με καλόγνωμο πρόσωπο τα γυμνά του ποδάρια ήταν ξεροψημένα από τον ήλιο και φαίνότανε φτωχός. Τον ρώτησα αν μπορεί και δουλεύει και κείνος με κάποια ντροπή—«Είμαι δάσκαλος» μου άνευ. Είναι γραμματοδάσκαλος στο Λάκωμα και συνάξει τότε τότε τα παιδιά και τους μαθαίνει μερικά γραμματάκια. Ο ίδιος δεν ήταν βέβαιος για την ικανότητά του και για αυτό ντροπέταν λέγοντάς μου πως κάνει το δάσκαλο και ή ντροπή του μου άρεσε. Μά ο δύστυχος ήταν κουλός και πως να δουλέψει στα χωράφια; Σχεδόν μήτε έλιές να μάσει: δεν μπορούσε και τί να κάνει; Μηγαρίς άνθρωπος δεν ήταν κι αυτός για να ζήσει; και οι νησιώτες είναι τόσο λιτοί. Έγώ

* Η άρχη στον αριθμό 355.

Και παιζογελοόσε με μία λεπτότατη ειρωνεία. Στα μπράτσα της είτανε τυλιγμένα φίδια χρυσά με ρουμπινένια μάτια. Τα χείλια της δεν είχαν τρυγημό.

(«Ω! να φύγω! να φύγω! να φύγω!»)

Άναταράχτηκε ο Ορέστης κ' ήθελε να σηκωθεί κ' ήθελε να κλείσει τα μάτια του να μην κυτάρριξε, να πάει στο παράθυρο να το ανοίξει, να σκύψει να δει τους έργατες που τάρριξαν πια να πηγαίνουν στη δουλειά σκυρτοί, σοβαροί, με τα βρια τους ζάλα, που πατούν γερά κι άντρήνικ και σβήνουν ρυθμικά στην άκρη του άπέρχτου δρόμου. Η θελε να δει και να χαρεί το φώς και το άστρο το πρωί ο και τα πουλάκια που θ' άνοίγαν την άρα εκείνη τα ματάκια τους και θα χαιρετούσανε τον ήλιο. Μά δεν μπόρεσε, άναστένανε μόνο κι άπλωσε άπάνω στα σεντόνια τα χέρια του, κουρατημένος.

—«Ω! πως μ' άρέσεις! Πως μ' άρέσεις, έτσι πεσμένος χλωμάτατος!»

Και τότε κωμάρωνε όπως κωμάρωνε ένα άμορφο παράξενο ζώο, που σπικταρίζει άνωπεράσπιστο μέσα στα δίχτια που του σκιάσμε. Χαμογελοόσε θριαμβευτικά και συλλογιμένη.

(—Μ' άρέσεις, γιατί μέσα στους τότους κορε-

σμένους κ' έκφυλισμένους στο Παρίσι, έσύ μόνο έχεις το φεγγερό άγκάθινο στεφάνι ενός ιδανικού. Τα μάτια σου δε σβήσανε ίσένα κέωμα: καινε από την πίστη, από τα όνειρα και τις όρμεις. Από που μάς έρχεσαι; Από ποιές χώρες φλογερές που άριμάζουν και χρυσώνουν τις μπανάνες και του; χουρμάδες και τα μέτωπα των προφηταν;)

Γελούσε πάντα σιγά-σιγά και τα δόντια της ά-χόρταγα και λαίμργα γυαλίζανε κι άποτραδημένα είτανε τα χείλια της ήδονικά, λεις και διαγιώνανε κανένα από τους καρπούς εκείνους, τους μελοστάλαχτους κ' έξωτικούς.

(—Άλλοτε ίσως γάκωνε, μία καινούργια θρησκεία. Έχεις την Τρέλα και την Πίστη που χρειάζεται. Μά τώρα..

«Tu es venu trop tard dans un monde trop vieux»!

Και γίνηκεσ όργανο δικό μου, ένα κωμικότατο ιδανικό, που χορεύει μπροστά μου για να με διασκεδάσει, ένα Πνεύμα ήράκλειο που κάθεται εύνοχο στα πόδια μου και κλώθει όμορφους, μεταξωτούς συλλογισμούς για να περάσει ή άρα μου, ώσπου να βαρεθώ και με την άκρη του ποδιού μου το άναποδογυρίσω και το διώξω..)

— Νόρα, Νόρα! τί συλλογάζαι; Πως με κυτάρριξε έτσι; Φουβούμαι!

Μά ή Νόρα δε μίλησε. Γλίστρησε από το κρεβάτι, άφθηκε πάλι τα μαλλιά της να ξεγυθού: στους ώμους της κι άναπήδισε έρθια άπάνω στο μαλακότατο χαλι της κάμερας. Το κορμί της πετάρριξε κ' ύψώθηκε μέσα στο μπλέ σκοτάδι μακροκρυσθου κι όρμητικό, σα γάρριγο άνάδρουμα φρενιασμένου σιντριβανιού!

—Θί μου! Μου φαίνεται να τρελαθώ! Θα τρελαθώ!

Έσφιγγε με άγωνία τα χείλια του, τ' άσπρο-σημαδεμένα από μια γρημιάσα άφρο. Η μυρωδιά της βιολέτας που γέμιζε τον άέρα, τα έπιπλα, το κρεβάτι, το κορμί του, του φαίνότανε άβάσταχτη, τότε πλαντούσε, τον έπιγε και πετάρριξε άπάνω ζαλισμένος, τα γόνατά του τάρριξε, τα μηλίγγια του βρούσανε κι όλα γύρω του τριπογορίζαν και χορεύανε.

«Ω! πως όρρώθηκε μέσα στο μπλέ σκοτάδι άνωπόταχο το ένστιχο της Σάρκας και πως άρχισε να χορεύει σαν τη Σιλώμη μπροστά του, όμορφο και παντοδύναμο και γυμνό, με τα μπράτσα γεμάτα βραχιόλια, με τα χέρια γεμάτα άχτυλι-

ὅμως χάρηκα πού ἦταν τέτοιος ὁ δάσκαλος στό Λάκωμα καί εἶπα μέ τό νοῦ μου πῶς πάλε καλλιτέρα αὐτός πού εἶναι ἀξίος νά μαθαίνει τὰ παιδιὰ μονάχα νά συλλαβίζουσαν παρά ἐκεῖνοι πού πασαλειμένοι συνταχτικῶς καί ἀγία γραφή φορτόνουν σχολαστικά τὰ παιδιὰ μέ βάρη ξένα καί στραβόνουν τό μυαλό τους μέ μισές γνώσεις, κι αὐτῆς γιά τή ζωή τους ἀνωφέλευτες. Πρώτη φορά πού δάσκαλος δέ μου χάλασε τό κέρι καί σάν τόν εἶδα δέν τόν ἐγνώρισα γιά δάσκαλο. Χαιρόμουν πού ὁ δάσκαλος αὐτός δέν εἶχε ἄλλη διαφορά ἀπό τοῦς συνταχτικῆς του μόνο πού ἦταν κοιλῆς καί στοχαστικῆς νά χρησιμέψει τὰ λιγώστα κολυμβογράμματα πού ἐμαθε μικρός στή Χώρα γιά νά βγάξει κι αὐτός τό ψωμί του. Χαιρόμουν πού τό Λάκωμα δέν τὸ μέλευε κανένα ξένο, σχολαστικῶς, δασκαλικῶς κεφάλι: μέ ρούχα φράγκικα λιγδωμένα καί μέ μύριους γραμματικῶς κανόνες γιά μετὰγγισμα. Χαιρόμουν πού δέν ἀπάντησα στό Λάκωμα κανέναν ἀπὸ κείνους τοῦς τρομεροῦς κορέους—τελειόφοιτο καμιάς πολὺ μεγάλης τοῦ Γένους σχολῆς—πού πεθαίνουσαν στήν ἐπίδειξη τῆς πολυγλωσσίας τους καί τὰ μακαρονικά λόγια τὰ ἀνείξερα τὰ παιδιὰ καί τοῦς ξένους ὅσοι τύχει καί περάσουσαν ἀπὸ τὰ μέρη τους. Ὁ κοιλῆς ὁ Σαμοθρακίτης, ὁ ξυπόλυτος, μέ τό καλόγνωμο πρόσωπο, τίς ξεθωριασμένες καθάριες βράκες καί τό σιαδάκι, δέ μου ἐβγαλε κανένα λόγο οὔτε μέ ἀπαρέμφορα οὔτε χωρίς, μόνο δταν τόν ρωτοῦσα ἀποκρινόταν καί, μέ ἀγάπη καί ἐπιεικεία, ἔλεγε γιά τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ του πῶς μαθαίνουσαν εὐκόλα τὰ γράμματα καί θά τὰ μάθαιναν καλλιτέρα ἂν δέν ἔπρεπε καί τὰ χωράφια, τ' ἄλώνια καί τίς ἐλιές νά κυτᾶζουσαν μαζί μέ τοῦς γονιοῦς τους. Καί τόν ἀγάπησα τό δάσκαλο αὐτόν πού δέ μου χάλασε, τήν ὄρα ἐκεῖνη, τό παστρικό, νησιώτικο, ἐρημικῶς κατατόπι.

Βέβαια θά ἤθελα νά ἦμουν τοῦ τόπου βασιλιάς γιά νά κάνω τοῦς νησιώτες πιδ ἀνθρώπους. Ἀλλά πάλι δταν τό ξανασυλλογίστηκα καί προεἶδα τό ἀποτέλεσμα εἶπα: «καί ἔπειτα;» Κ' ἔπεσε ἡ βασιλική μου διάθεση, ἡ ἀναμορφωτική, ὅλη. Περισσότερες ἰδέες μου ξυπνοῦσαν εἰ νησιώτες ὅπως ἦταν. Οἱ δύο ναυτικοὶ ἀνέβαιναν ἀπὸ τίς Μακρολιές, ἔπου ἦταν ἀραγμένο τό ἱμπριώτικο καράβι γιά νά φορτώσει κάρβουνα. Τοῦς ρώτησα γιά τό γέρο δεσπότη τους τόν Ἰωαννῆνο πού τόν γινώριζα. Ἀποκρίθησαν πῶς εἶναι καλά καί τόν ἀγαποῦσαν στό νησί τους. Ἄκουσα τοῦς κεχαγιάδες πού μιλοῦσαν γιά τό

κρασί πού τοῦς ἔφερε ἀπὸ τήν Τένεδο τό ἱμπριώτικο καράβι. Ἐπειτα ἔλεγαν ἦουχα ἦουχα, σάν ἀδιάφορα, γιά κάτι κατόικια πού τοῦς εἶχανε φύγει τό πρωί καί δέν τὰ ἔβρισκαν. Ὁ ὀδηγός μου τοῦς εἶπε πῶς κατὰ τό μεσημέρι εἶδαμε πέντε ἔξη κατόικια σέ μιὰ ρεματιά, καί τοῦς ξήγησε σέ ποῖο μέρος. Οἱ δύο Σαμοθρακίτες βροκοὶ πού ἔπάνω τους ἔχουσαν μίαν εὐγενικώτατη τεμπελιά καί ποτέ τους δέ βιάζουσαν, τώρα εἶναι ἔτοιμοι νά τρέξουσαν, νά γυρίσουσαν ὄλο τό νησί, νά κυνηγήσουσαν ὄρες καί ὄρες πέντε κατόικια στὰ κατσάδραχα, ἀφοῦ τὰ γύρεψαν ἕλλη μέρα καί δέν τὰ ἦραν. Μά μήπως ἔχουσαν καί ἄλλη δουλειά ἀπ' αὐτήν;

Τοῦς κέρασα ὄλου ἀπὸ ἕνα κρασί. Ἦ ἄλογα ἀκόμα νά μᾶς τὰ φέρουσαν βράδουαζε καί ἡ Χώρα ἦταν δύο ὄρες ἀλάργα. Ὡς πού νά μᾶς τὰ φέρουσαν πήγαμε κατὰ τό παρεκκλησάκι—ἄλλη ἐκκλησιά στό χωριό δέν ἔχει—καί περάσαμε ἀπὸ ἕνα ἄλώνι, στό ψήλωμα. Ἀλώνιζαν τ' ἄλογα τὰ βαστοῦσε μιὰ κόρη πού στεκόταν κατὰ ἄνω ἐπάνω στό δοκάνι καί ἔφερνε γύρα τ' ἄλώνι. Ἄλλοι λίχνιζαν πάρα πέρα.

Ἐδῶ περὶ καί ἀνίπερὶ τοῦ Μαυριανοῦ τ' ἄλώνια
Ἐκεί οἱ δώδεκα λιχνοῦ, οἱ δέκα συνεμπάζουσαν
Καί μιὰ μικρὴ μέλαχροινὴ τ' ἄλώνι ἐφροκίλει.
Ἦ μάννα τῆς τῆς λαλεῖ ἡ μάννα τῆς τῆ λέει
—Ἐβγα κόρη ἀπ' τὸν κορνιαχτό, ἔβγα κι ἀπὸ τὸν ἥλιο
—Ἐγὼ τὸν ἥλιο θέλω τον, τὸν κορνιαχτό γιπῶ τον
Μάνναμ, τὸν πρώτο λιχνοστῆ ἀντρα νά μου τὸν δώσεις
—Κόρη μ' ὁ πρώτος λιχνοστῆς ἀλλά προικιά γυρεῖ
Γυρεῖ, τῶστρο, πρόβοτα καί τό φεγγάρι γίδια
Γυρεῖ, τὸν ἀγερινό, μαντρὶ νά τὰ μιντρίζει.

Ἄραγε τέτοια νά διαλογιζόταν ἡ νησιωτοπούλα πού ἄλώνιζε καί γινώριζε βέβαια καί τό τραγούδι αὐτό, πού θά τό τραγούδι,σε κιάλας σέ κανένα συγγενικό τῆς γάμο; Τὰ τραγούδια τους καί ἡ ζωή τους ὅλη! Σταμάτησε τό ἄλώνισμα ἡ κόρη, καί σὰ μᾶς εἶδε ξένους διόρθωσε τὴ μαντίλα τῆς καί μέ τό χέρι μάζεψε ἀπὸ τό πρόσωπό τῆς μερικῆς σκορπισμένες τρίχες καί τίς ἔσπασε γιά νά μή χαλάσει ἡ χωρίστρα καί τήν κατηγορήσουσαν στὸν κόσμο. Τοῦ περασμένου Ἀη-Γιαννοῦ τὴν παραμονή τί νά ἐμαθε ἀραγες ἀπὸ τὸν κλειδῶνα;

Ἀνέδηκα κατὰ τό παρεκκλησάκι φτωχικῶς εἶναι καί μικροῦτοικο, καί παπᾶς δέ λειτουργεῖ ταχτικῶς γιὰτί δέ μνήσκει στό χωριό παπᾶς. Πότε πότε ἔρχεται ἀπὸ τὴ Χώρα γιά καμιά βράβωση, στεφάνωση ἢ λείψανο. Κ' ἔλεγε ὁ χωρικός πού μᾶς ἀκολου-

θοῦσε, πῶς δταν κατεβάσει τό χειμῶνα νερό τό Ἐροπόταμο δέν περνᾶει ἀνθρώπος ἀπὸ τὴ ρεματιά καί ἔτσι καί ὁ παπᾶς δέν ἔρχεται ἀπὸ τὴ Χώρα, καί παιδιὰ μένουσαν ἀβάφτιστα γιά καιρό, καί νεκροὶ ἀδιάβαστοι θάφτονται, καί περνοῦσαν μεγάλες γιορτῆς Ἁγίων ἀλειτούργητες. Ἐκαίγαν ὡστόσο καντήλες στό παρεκκλησάκι. Ἀναψα ἕνα κεράκι καί τό ἔστησα στὸ σιδερένιο χοντροφτιασμένο μικρὸ μανουάλι. Εἶδα ἕνα κόνισμα μέ πέντε φουστανελλάδες ζωγραφιστοῦς ἦταν καί τὰ ὄνματά τους γραμμένα ἀποπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, Μανουήλ, Θεόδωρος, Γεώργιος, Μιχαήλ καί πάλι Γεώργιος. Ἦταν οἱ πέντε νεομάρτυρες Σαμοθρακίτες πού χρόνια μετὰ τό χαλασμό γύρισαν στό νησί τους ἀφοῦ εἶχαν τουρκέψει στήν Πόλη, καί ξαναγίνηκαν χριστιανοὶ καί γι' αὐτό τοῦς πήραν οἱ Τούρκοι, τοῦς βασάνισαν καί τοῦς θανάτωσαν στή Μάκρη. Ἦ μνήμη τους γιορτάζεται στίς 6 τοῦ Ἀπρίλη κάθε χρόνο, στή Σαμοθράκη, στή Μάκρη καί στό Ἅγιον Ὄρος, κ' ἕνας μοναχὸς Ἰάκωβος τοῦς ἔγραψε καί ἰδιαίτερη ἀκολουθία.

Μᾶς ἔφεραν τ' ἄλογα καί καθαλικάψαμε περάσαμε τό Ἐροπόταμο, εἶδαμε ἀπὸ μακρῆς τίς Μακρολιές καί τό ἱμπριώτικο καράβι ἀραγμένο, ἐκεῖ πού ἔπιασαν λιμῶνα καί οἱ Τούρκοι σάν ἦρθαν γιά νά χαλάσουσαν τοῦς νησιώτες καί νά ρημάξουσαν τό νησί. Καί ἀπὸ μέσα ἀπὸ τίς ἐλιές, τὰ χωράφια, τοῦς φράχτες καί τίς ἀνθισμένες λιχαριές πού βράδυ βράδυ σκόρπιζαν τὴ δροσερὴ μυρωδιά τους στὸν ἀέρα, ἀνεθήκαμε στή Σαμοθράκη. Τό χωριό ἦταν ἦσυχον καί μερικῶς παραθύρια φωτισμένα. Στὴ δόση, μόλις ἔφεγγε μιὰ στερνὴ χλωμὴ ἀντιφεγγιά, σχεδὸν στυομένη, καί τ' ἄστρα ἔβγαιναν ἕνα ἕνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιον» τῆς Ἀλεξάνδρειας, μέ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα. Πουλιέται σὶὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιον» (Revue «Serapion». Alexandria --- Egypte) φρ. 5. Γιά τοῦς συνδρομητάδες τοῦ «Σεράπιον» καί τοῦ «Νουμᾶ» φρ. 3.

δια, μέ τὰ νύχια τὰ βυμένα μέ κινά. Δυὸ ρουμπῆνια ἀγοσταλάζουσαν στήν ἀκρη τῶν βυζῶν τῆς καί τοῦ ἀνάβανε τό αἷμα κ' εἶχε πλεξίε τὰ χέρια του γύρω στὰ γόνατά του καί κύταζε ἀπὸ τό κρεβάτι (πού εἶταν βαθὸ καί σκοτεινὸ σάν τᾶφος), κύταζε πού ἔστυχτό του νά χορευεῖ, πότε ἀργά, σερτά, ποθοκουρασμένα, πότε τρελά καί μιννάδικα καί ξεφρενιασμένα, σάν μπόρα σάρκινη, κι αὐτός ἔτρεμε γιὰτί φοβότανε, γιὰτί ψυχχνεμιζότανε τό τί θά τοῦ ζητοῦσε... Ἀπάνω σὲ ἀσημένιο δίσκο τό κεφάλι τοῦ Προφήτη, πού διαλαλοῦσε στήν Ἐρημο τῆς Γῆς τῆ Βασιλεία τ' Οὐρανοῦ.
— Μή! μή χορευεῖς! μήν κάνεις ἔτσι! Μή μ' ἀγγίζεις! μή μ' ἀγγίζεις! Μοῦ φαίνεται θά τρελαθῶ, Νόρα!
Ρήχτηκε στό παραθύρο μεσόγυμνος, σὰ νά τόνε κυνηγοῦσε κανεὶς κ' ἡ Νόρα εἶχε τώρα πιά βάλει τὴ ρόμπα τῆς τῆ βυσινιά κ' εἶχε πέσει στήν πελοθρόνα, κουρασμένη καί λυπημένη κι ἀκόρεστη.
Ἦ Ἀυγὴ ἀρχίζε τώρα νά φαίνεται ἀπὸ τίς γρίλιες, χλωμὴ-χλωμὴ σάν ἀρωστη γυναίκα. Ἐνα φῶς τρεμάμενο, πού μόλις τώρα γεννήθηκε, ἦ τώρα ἀρχίζε νά πεθαίνει, φεγγογλιστήρησε στήν κάμερα, δειλὸ δειλὸ καί φοβισμένο. Κι ὡς ἀνοιξε τίς κουρ-

τίνες τοῦ παραθυριοῦ ὁ Ὀρέστης, τὰ μάτια του πονέσανε στό φῶς κ' ἔπεσε στό ντιβάνι δίπλα, μέ ἀναποδογυρισμένες τίς ἀπαλάμες ἀπάνω στό βελούδο κι ἀναγερό τό κεφάλι ἀπάνω στὰ προσκεφάλια. Κι ὡς ὤψωσε τὰ μάτια του ἀπέναντι στὸν τοῖχο, τὸν ἀγνωφωτισμένο ἀπὸ τὴν Αὐγὴ, ἕνα ἀνατριχίασμα φόβου ἔσεισε τό κορμί του.
— Γιατί νά βάλεις αὐτὴ τὴ ζωγραφιά, γιὰτί νά βάλεις αὐτὴ τὴ ζωγραφιά, Νόρα;
— Τί; Δέ σ' ἀρέσει; Εἶναι ἡ ζωγραφιά τοῦ Μορῶ, πού τόσο ἀγαπᾶς. Πόσες φορές δέν πήγαμε στό Μουσεῖο τοῦ Μορῶ γιά νά τὴ δοῦμε! Θυμᾶσαι; «Οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης». Θυμᾶσαι;
Τὰ χεῖλια τῆς ἀνοιχτήκανε σ' ἕνα χαμόγελο καταπόρφυρο θριάμβου, τὴν ὄρα πού καί τῶν δύο τους οἱ ματιές ἀργοσερνόντανε ἀπάνω στὴ μεγάλη ζωγραφιά.
Ἐνα αὐτοκρατορικῶς ξεφάντωμα, τραπέζια φορτωμένα μέ κόκκινα κρέατα καί κόκκινα λουλούδια, ἄλλα ἀναποδογυρισμένα καί σπασμένα, οἱ μνηστῆρες ὄρατοι καί λεθοντόκορμοι πεθαίνανε ἀπάνω στὰ μαλακὰ κρεβάτια, λαθωμένοι ἀπὸ μεγάλα κόκκινα βέλη, πού σάν κοντάρια βρέχανε ἀποπάνω. Μιὰ δούλα, βελουδένια κι ἀπαλή, χαδολογοῦσε κ' ἔ-

κρυφτε μέ τό ζεστό κορμάκι τῆς μιὰ μεταξομαλλῆ ἀλαφίνα. Στὴν ἄλλη ἄκρη ἕνας περὶφανος Λεβέντης, ντυμένος γαλάζια, μ' ἕνα πορφυρὸ ξεφουτωμένο κρόιν, ὀλόρθον κερσωμένο ἀπάνω στό στήθος—(μὴν εἶταν ὁ Ἀντίνοος; μὴν εἶταν ὁ Ἀντίνοος;)—ἀρθωμένος καί γύμνωσε τὰ στήθια του ἴσακε κατὰ ἀπὸ τὸν ἀφάλο κι ἄπλωνε τό ἄλλο του τό χέρι ἀσφαλὸγλωσσος καί ὕβριστής (τό στόμα του εἶτανε γεμάτο κ' εὐτυχισμένο σάν τὰ πτόματα πού βρίζουσαν), λές καί προκαλοῦσε τὴν κατακόκκινη σαϊτιά τοῦ Ὀδυσσεῦ πού ἐρχότανε καταπάνω του βουίζοντας νά τόνε σφάζει: — Σφάζε με! Τί μέ μέλει; Στὸ χρυσὸ κλινάρι σου ἀγκάλιαζα ἐγὼ δέκα χρόνια τὴ γλυκεῖα γυναίκα σου! Δέ φοβοῦμαι τό Χάρο ἐγὼ! Τὰ χέρια μου χορτασμένα εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραία κορμιά καί τὰ χεῖλια μου κουραστήκανε νά φιλοῦνε καί κύταζε! νά, τὰ μεριά μου χορτάσανε ξεφκιντώνοντας χρόνια καί χρόνια! Δέ φοβοῦμαι τό Χάρο ἐγὼ!
Κι ὁ Ποιητῆς δίπλα του, στεφανωμένος μέ ρόδα, ἀνοίγει κιστῆς καί τιποτένιος τὰ χέρια του κ' ἐπικαλεῖται ἔλεος.
— Μή μέ σφάζεις ἐμένα! Λυπήσου με! Ἐγὼ δέν τραγουδοῦσα θεληματικά, μ' ἀναγκάζανε!